

Poznata je kao dama koja razume probleme drugih i nastoji da ih reši. Ona ne deli svet na žene i muškarce, mlade i stare, prijatelje i neprijatelje, seljake i neseljanke, ružne i lepe, bogate i siromašne, već na one koji traže odgovor, rešenje problema i pomoć, i one koji to mogu da razreše. Rada Đurić punih dvadeset godina na RTS-u, gde je prošla sve faze, od honorarca do zaštitnog lica Beogradske hronike, sa nesmanjenom energijom i sebi svojstvenim stilom, uz osmeh, britko i do kraja predano, pokušava da pomogne svojim sugrađanima.

Za sebe kaže da joj to uspeva, jer je jednostavna, jer živi takav život. Kaže da je takva rođena, da je to usađeno u njen genetski kod, možda dopunjeno vaspitanjem i verovanjem da profesija novinara treba da se približi „običnom“ čoveku. Posle legendarnog Đoke Vještice mislilo se da su nezaštićeni zanavek izgubili svog zaštitnika, a onda se pojavila Rada Đurić i sa istim žarom nastavila tamo gde je njen prethodnik stao. Nije išlo sve tako glatko. Trebalo je prvo povratiti poverenje građana u RTS, što nije bilo ni malo lako. Onda su sami građani počeli da se javljaju. Pisma su bila naslovljena na redakciju, sve više na njeno ime, i to sa rečima: „Rado ti si nam jedina nada“. - Ne mogu se zanemariti takve stvari. Svaka osoba za mene je postajala individua, neko poseban kome sam potrebna. Nisam videla da je moglo drugačije. Neko mora da oslušne druge, da postoji neka spona između onih koji imaju probleme i onih koji te probleme mogu da to reše. Možda je i moj životni put, moja priroda odredila da baš ja budem ta koja se trudi da povrati dostojanstvo ljudima. Volela bih da je više takvih koji su u službi građana jer, u životu moraju da postoje neka pravila. Bilo bi nam mnogo jednostavnije da živimo po pravilima nego da se stalno snalazimo u vremenu gde pravila nema. Verujem da smo tu gde jesmo najviše zato što smo izabrali snalaženje između nepravila, a sigurna sam da je mnogo teže živeti bez pravila nego sa njima. Verujem u sistem, želim da taj sistem postoji i da je on potreban ne samo mojoj, već i mlađim generacijama - kazuje svoja razmišljanja gospoda Đurić. Da bi izbalansirala svoj profesionalni rad, a za razliku od Beogradske hronike gde se ističu problemi, u svojoj autorskoj emisiji „A sada, Rada“, istakla je pojedince koji bi trebali da budu inspiracija drugima. - Moji gosti su oni koji su u ovom ludilu pronašli svoj put, način, snagu da istraju u onom u šta veruju. Kada nekom kažete: „Da, to postoji!“, tako što ćete predstaviti nekog ko može da kaže: „Evo, ja mogu. Ja sam sličan vama, nije lako, ali može se!“, verujem da to svakog natera na razmišljanje makar malo, da nešto promeni u svom životu, biva ohraben da pokuša nešto da napravi od svog života. To su kratke priče ljudi, običnih i ljudi sa karijerom, koji su ostali dosledni svom verovanju i ciljevima, i koji su stigli tamo gde su želeli. Njih je malo, ali čudo je što postoje - objašnjava naša sagovornica. Nije lako postati, još teže opstatи voditeljem takvog formata. Iz dana u dan pred ogromnim auditorijumom, sa novim temama i novim izazovima. Brani se da to nije samo njena zasluga već velikog tima ljudi koji su

na istom zadatku sa njom. Snaga da nastavi dolazi i od pozitivnih reakcija drugih, ne iz sujete već kao potvrda da ono što radi ima smisla, a primaran smisao je komunikacija sa gledaocima, sa onima kojima je potrebna svakodnevno. - U jednom momentu sam poverovala da, kada mi se toliko ljudi obraća, od mene nešto zavisi, i da svoj život moram uskladiti sa onim čime se bavim, i šta govorim. Ja inače ne živim drugačije od onog što pričam, ne živim drugačije od onog kako se ponašam pred kamerama. Radim posao koji volim i imala sam sreću što mi je dozvoljeno da radim na ovaj način, a ja sam se mnogo trudila sa mojim saradnicima, da istrajemo na tom putu. Za moje ime se ne vezuje nijedan skandal jer ga nema. Moje komšije mi se takođe obraćaju sa molbom u glasu i velikim očekivanjima, a ja onda mozgam kako da nađemo rešenja - i uz smešak dodaje da je to što je poznato lice ne svrstava među zvezde jer „kada je oblačno zvezde se ne vide“, a mi još uvek nismo razvedrili naše nebo.

Smatra da je predodređena da u ovom životu bude Rada Đurić, da nije uradila Bog zna šta, osim što je bila dosledna sebi i onome u šta veruje.